

P r v ý s o u d nepřijal další předražek téhož předražitele, ač byl podán ve 14denní lhůtě § 196 ex. ř., pokládaje to za nepřípustné. **R e - k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by dále jednal a se o podaném předražku usnesl. **D ů v o d y:** Vyhláška o příklepu se stala dne 21. června 1934, takže 14denní lhůta § 196 ex. ř. dnem 4. července 1934 ještě neuplynula. V ten den však byl podle spisu nabídnut předražek. Měl tedy exekuční soud o tom předražku dále jednat ve smyslu § 196 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo vlastně vyhověno stížnosti předražitelů potud, že bylo opakem k usnesení prvního soudu vysloveno, že druhý předražek téhož předražitele, byv podán ještě ve lhůtě § 196 ex. ř., jest zásadně přípustný. Toto právní posouzení otázky přípustnosti podání druhého předražku tímž předražitelem jest správné. Nevadí, že vydražitel před tím zvýšil své nejvyšší podání na výši předražku po prvé týmiž předražiteli nabídnutého, ježto podle § 196 ex. ř. není vyloučeno, by předražitel nemohl před uplynutím 14denní lhůty v témž paragrafu stanovené svůj první předražek opět zvýšiti, a ani výše předražku není zákonem v tom směru omezena tím, že by při docílení $\frac{3}{4}$ výše odhadní ceny nebyl další předražek přípustným, a intencí zákonného ustanovení o předražku jest docíliti co největšího výtěžku pro věřitele. Jest nyní na exekučním soudu, aby o tomto druhém předražku dále jednal, když tak dosud vzhledem k svému právnímu názoru před svým usnesením, které proto zrušeno, neučinil. Při tom bude ovšem věci exekučního soudu vzíti v úvahu veškeré zákonné předpoklady §§ 195 a násl. ex. ř. pro rozhodnutí o přijetí předražku rozhodné a vydati pak usnesení podle § 198 ex. řádu.

Čís. 14108.

Vnucená správa pachtovních práv příslušejících povinnému jako pachtýři dvoru s příslušenstvím se nevztahuje na fundus instructus, který jest vlastnictvím povinného. Lhostejno, že není vnucená správa pachtovních práv povinného bez inventáře povinného možná.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1580/34.)

P r v ý s o u d nevyhověl stížnosti povinných podle § 68 ex. ř. proti tomu, že výkoný orgán, prováděje zájemný soupis pachtovních práv povinné strany, jichž zpeněžení vnucenou správou bylo povoleno, sepsal i veškerý živý a mrtvý inventář povinných a předal jej vnucenému správci, jež ho při výkonu vnucené správy používal. V odůvodnění svého zamítacího usnesení uvedl mimo jiné, že inventář, i když vlastnický patří povinným, je příslušenstvím pachtovního práva povinných, a že se tudíž povolená vnucená správa pachtovních práv s příslušenstvím vztahuje i na tento inventář. **R e k u r s n í s o u d** změnil usnesení prvního soudu tak, že vyloučil ze vnucené správy živý i mrtvý inventář, pokud patřil

povinným vlastnický, z těchto důvodů: K výkonu práva (pachtovního) náleží jen ony věci, jichž majitel podle práva mu propůjčeného jest oprávněn upotřebiti a používati. Z toho plyne, že jen ten fundus instructus jest příslušenstvím pachtovního práva, který propachtovatel zároveň s nemovitostí pachtýři propachtoval a předal, nikoliv i ten, který si pachtýř sám do pachtovaného statku jako své vlastnictví přivedl anebo na něm pořídil. Tyto věci nejsou součástí práva pachtovního a není pachtýř povinen je přenechati vnucenému správci k vykonávání správy, ani kdyby bez nich nebyla správa možná. Jen tak jest vykládati § 335 ex. ř. Neprávem dovolává se první soudce rozhodnutí čís. 13.322, neboť jde v něm o vnucenou správu živnosti, tedy oprávnění i s podnikem (zařízením), kdežto v tomto případě jde o vnucenou správu pouhého práva (oprávnění) a je výslovně v něm uvedeno, že naopak vnucený pachtýř pouhé koncese musí, chce-li vykonávati právo dlužníkovu, sám si živnostenský podnik za tím účelem zařídit. Tak tomu jest právě i ve příčině vnucené správy pachtovního práva, které není o sobě podnikem, živností. Není tudíž podkladu ve zmíněném rozhodnutí pro změnu názoru na právní názor ve příčině svrchu uvedeného výkladu § 335 ex. ř., vyslovený v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 1914 R II 606/14, na něž správně stěžovatelé poukazují. Okolnost, že dlužníci by neměli prostředků z pachtované nemovitosti pro další udržování živého inventáře a že by to mohlo znamenati i ohrožení jejich existence, kdyby inventář nebyl předán vnucené správě k užívání, jest nerozhodnou, neboť nebezpečí to nese povaha věci již sama sebou. Podle obsahu spisů však není zjištěno, zda a pokud sepsaný inventář je vlastnictvím dlužníků. Bude proto na prvním soudci, aby okolnost tu zjistil a pak zařídil, by fundus instructus, o němž bude zjištěno, že jest vlastnictvím dlužníků, byl jim vnucenou správou zpět odevzdán.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka ve svém podání navrhla výslovně zabavení a zpeněžení pachtovních práv příslušejících povinným jako pachtýřům tří dvorů s příslušenstvím, a vývody jejího dovolacího rekursu, že se povolená vnucená správa vztahuje i na fundus instructus, který jest vlastnictvím povinných, postrádá podkladu. Povinní nepotřebují tedy, jak bylo také již vysloveno v rozhodnutí bývalého rakouského nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 1914 R II 606/14 (Právník 898/14, Z. Bl. 409/14), přenechati vnucenému správci svůj vlastní inventář, a to ani, kdyby správa bez něho nebyla možná, a kdyby i udržování inventáře (dobytka) bylo vnucenou správou ohroženo. Na tento případ nehodí se rozhodnutí čís. 13.322.

Čís. 14109.

Potvrdil-li rekursní soud rozhodnutí prvního soudu, jímž nebylo vyhověno žádosti o opětné jmenování vyrovnacím správcem neb o nové zařazení do seznamu vyrovnacích správců, je dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1599/34.)